

[Aase Olesen]

Sanering er i min sprogbrug en nedbrydning af noget gammelt og ubrugeligt, oprydning og opbygning af noget nyt. Men kan man overhovedet sanere et menneske? Kan man ad professionel vej sanere en barndom uden tryghed og kærlighed ud af et menneske? Kan man sanere oplevelser af nederlag og angst ud af et menneskes hukommelse og erfaring? Og kan et offentligt kontor eller en institution derefter opbygge noget, som den nedtrappede narkoman kan leve på og bygge en fremtid på? Er sandheden om det officielle behandlingsapparat ikke, at det aldrig trods alle gode målsætninger og alle gode kræfters indsats kan påtage sig at give et menneske, der befinder sig i den yderste nød, et livsindhold, en tro på sig selv, en vej ud af den fortærende ensomhed, som en stor del af de mennesker, vi her taler om, befinder sig i?

Jeg er skuffet over, at ministeren i afsnittet om alternative behandlingstilbud udelukkende beskæftiger sig med metadonspørgsmålet. I det radikale venstre er vi ikke uenige i den officielle politik på metadonområdet. Vi forstår også til fulde den reaktion, der kommer fra forældre og pårørende til narkomaner, der har haft gavn af metadonbehandlingen, men vi må fastholde, at metadon kun kan være en udvej, når alt andet glipper, og at den reelt er en kapitulation over for de virkelige problemer. Vi havde gerne set en reddegørelse for andre alternative behandlinger, herunder en oversigt over de erfaringer, man har gjort i andre lande, f.eks. i England, men det kan vi måske høre nærmere om i socialudvalget.

Det skuffer mig meget, at ministeren ikke har mere at sige om alternative behandlingstilbud og de erfaringer, man har gjort hermed i de senere år. Både på narkoområdet og på andre sociale områder har man erkendt, at faglig viden og offentlig institutionsbehandling ikke slår til i alle tilfælde. Man har i stigende grad taget det private hjem, ofte kollektiver, i brug som plejehjem, hvor man har mulighed for at give et truet barn eller en ung den menneskelige støtte og varme, som er mere værd end alverdens medicin og videnskab. Indenrigsministeren nævner ikke med et ord de muligheder, der ligger i, at stadig flere mennesker er parate til at påtage sig familiepleje. Det radikale venstre finder, at det offentlige i langt højere grad skal anvende disse muligheder, ikke

mindst for unge, der er ude i et stofmisbrug, ja, at vi simpelt hen ikke har råd til at lade være.

Hermed er vi ovre i det emne, som vel egentlig har været baggrunden for denne debat, men som ministeren kun nævner en passant. Der er i og omkring den store narkohøring på Christiania mobiliseret så mange gode kræfter i kampen mod de hårde stoffer, at vi ikke kan sidde denne folkebevægelse overhørig. Eller kan vi? Spørgsmålet er rettet til de tre ministre.

Uanset hvad der skal ske på længere sigt omkring Christiania – og spørgsmålet er ikke på dagsordenen i dag, det erkender jeg – sorterer de mennesker, der bor dér, under Københavns kommune. Jeg vil udtrykke ønsket om, at der vil blive etableret et udbygget samarbejde mellem Københavns sociale forvaltning, de private behandlingscentre og de aktive christianitter i folkebevægelsen mod hårde stoffer, et samarbejde, der allerede har givet overraskende resultater. Skal arbejdet med at holde forhandlerne borte fra Christiania, sende narkomaner på aftrapning og forberede relevante efterbehandlingstilbud i eller uden for Christiania gennemføres, gøres det ikke uden økonomisk støtte.

Det radikale venstre finder ikke, at det er rimeligt, at Københavns kommune alene skal bære disse byrder. Det er, når alt kommer til alt, staten, der bærer ansvaret for, at Christiania ligger, hvor det ligger, og de mennesker, der her har akut behov for hjælp, kommer fra hele landet og fra Grønland. Vi finder derfor, at Københavns kommune bør have en rimelig refusionsordning for så vidt angår de særlige udgifter, der vedrører en intensiveret indsats for tidligere narkomaner i Christiania. Vi er altså positive over for de tanker, som hr. Tastesen har fremsat om at finde udveje i bistandsloven for at klare dette spørgsmål.

Det afgørende er, at der sker noget omkring selve narkohandelen i København. Der er opnået meget lidt, hvis man blot jager problemerne ud på Nørrebro eller Vesterbro. Der er derfor god grund til at opfordre justitsministeriet og politiet til at intensivere kampen mod narkohandlerne og prioritere de hårde stoffer langt over hashbekæmpelsen.

Til slut vil jeg udtrykke ønsket om, at denne debat ikke polariserer, men at den bliver